

**Informatieblad
van de Priesterbroederschap St. Pius X.
voor het Nederlands taalgebied**

Nr. 11

juni 1983

Instaurare omnia in Christo

Goede vrienden en weldoeners

De heilige Jozef, die wij tot heer van heel ons huis en tot beheerder van al onze bezittingen hebben gekozen, heeft 't dit jaar goed met ons voor: na lang zoeken en bijna eindeloze steeds weer afgebroken onderhandelingen hebben wij op 1 maart het koopcontract kunnen tekenen van een grote school in Diestedde bij Beckum in Westfalen. Op die manier hebben wij voor ons Don-Bosco-gymnasium een definitief tehuis gevonden.

Het internaat Ste Marie voor mavo, dat beheerd werd door de internaatsvereniging Lüdinghausen, heeft in de zomer van 1982 wegens onenigheid tussen de schoolleiding en de leiding van het internaat zijn deuren gesloten. Van toen af stond 't te koop. Door de onvermoeide inzet van onze vrienden in het land van Münster hebben we dat buitengewoon geschikte gebouw kunnen verkrijgen. In de zomer zullen we onze school van Brilon-Wald naar Diestedde overplaatsen. O, dank toch met ons op de knieën de goede God voor dit heerlijk geschenk! Eigenlijk hadden we kasteel Crassenstein, dat erbij ligt, niet willen kopen. Maar toen dat object van de agenda was afgevoerd, werden de onderhandelingen zo moeilijk dat 't hele project op losse schroeven kwam te staan. Daar kwam nog bij dat keuken, eetzaal en kapel al in 't kasteel waren ondergebracht. Daarom hebben we tenslotte de knoop doorgemaakt en het hele complex gekocht. Daarmee hebben we gekozen voor de ruime opzet van een katholieke school die ons inziens dringend nodig is.

Maar wat moet er nu gebeuren met het huis in Brilon-Wald? Daar is nog niets definitiefs over beslist, maar we hebben wel plannen om er een retraitshuis van te maken. Dat was ook de bedoeling, toen 't gekocht werd. Mocht dat doorgaan, dan zouden daar de geestelijke oefeningen van de H. Ignatius van Loyola kunnen worden

gepredikt. Er zouden bezinningsdagen en weekends van bezinning kunnen worden gehouden, en ook bijeenkomsten van jeugdgroepen en leden van de Derde Orde. Ondertussen blijft de H. Mis op zondag voor onze gelovigen aldaar gehandhaafd. Door het gebrek aan mankracht kunnen we tot ons groot verdriet op dit ogenblik niet méér doen.

Maar we hebben in deze dagen niet alleen blijde ogenblikken gekend; ons werk werd ook door droevige gebeurtenissen getroffen. Op 1 maart's morgens vroeg werd de door ons allen beminde en hoog gewaardeerde spiritueel van Ecône, de zeereerw. pater Ludovic-Marie Barrielle, in de gezegende leeftijd van 85 jaar naar het eeuwig Huis geroepen. Op 4 maart, de vrijdag van het H. Hart, hebben wij hem in Ecône zelf begraven. Ongetwijfeld zal de goede God deze bewonderenswaardige strijder, die zich zo heeft ingezet voor ons werk en die zo trouw was aan de H. Mis van de Overlevering, met eeuwige goederen belonen en ons in hem een machtige voorspreker schenken bij Zijn troon.

Goede vrienden! De hernieuwing van de toewijding van het menselijk geslacht aan het onbevlekt Hart van Maria in München op de 15e mei moet voor U en ons een mijlpaal worden in de geschiedenis van de priesterbroederschap. Daarom roep ik U op om die dagen vanaf de 5e mei voor te bereiden door een noveen tot de Moeder van God (de litanie van Loreto). Als U er met ons van overtuigd bent dat het katholiek geloof het hoogste goed op deze aarde is, dan komt U naar de grote geloofsmanifestatie in München! Als U met ons door het Heilig Misoffer van de Overlevering het christelijk Avondland wilt redden en herbouwen, weest dan niet bang voor het offer van een misschien verre reis! Als U met ons aan de Bruid van de H. Geest een centrale rol toekent bij de vernieuwing van Kerk en priesterschap, dan moet U onvoorwaardelijk

getuige zijn van de toewijding van het menselijk geslacht aan haar onbevlekt Hart!

Het gaat niet om veel, het gaat om alles!

Kort daarna al zullen we onze eucharistische Heer door de straten dragen, opdat Hij land en volk zegene. Wij nodigen U hartelijk uit om mee te doen met onze Sacramentsprocessies in Saarbrücken, Essen, Stuttgart, Zaitzkofen en Oberriet.

En nu nog een woordje over mezelf. Met een bezwaard hart zal ik op zondag 17 april afscheid nemen van Saarbrücken om in Rickenbach in Zwitserland mijn nieuwe taak te beginnen. De hoogerwaardige Heer Aartsbisschop dringt aan op spoed: geleidelijk aan wil hij de leiding van de Priesterbroederschap uit handen geven om tot aan 't einde van zijn leven alle bisschoppelijke functies in ons werk te kunnen blijven vervullen. Op grond van een besluit van de Algemene Raad zal ik nog een tijdje de leiding behouden van het Duitse district. Toch ben ik van plan om allerlei taken over te dragen, immers het algemeen kapittel heeft pater Paul Natterer, de prior van St. Athanasius in Stuttgart, tot districtsassistent benoemd. Dat hij geholpen wordt door een van onze pas gewijde priesters, pater Klemens Kiser, die in Stuttgart gelegenheid vindt voor een rijk apostolaat, is des te belangrijker. Pater Thomas Jentsch zal in Essen Pater Prosinger bijstaan. Dat is erg nodig, omdat vanuit de priorij St. Bonifatius ook Hamburg-Lübeck, Krefeld, Bonn, Siegen en Münster moeten worden bediend.

Goede vrienden, siert de meimaand door Uw onvoorwaardelijke overgave aan de Moeder van God. Richt tot haar, wier beeld

U in Uw gezin op een Maria-altaartje hebt geplaatst, de schoonste gebeden en prijs haar met verheven gezang. De H. Bernardus van Clairvaux maakt daar een paar belangrijke opmerkingen over:

»Als de stormen van de bekoringen optekken, als je bedreigd wordt door klippen van ellende, zie dan op naar de sterre der zee, roep Maria om hulp aan! Word je naar links en rechts geworpen door de golven van hoogmoed, eerezucht, laster en afgunst, zie dan op naar de ster en roep Maria aan. Wordt het scheepje van je ziel heen en weer geslingerd door toorn, gierigheid of zinnelijke neigingen, richt dan je ogen op Maria! Als je ontsteld bent over de ernst van je zonden, beschaamd over de ellendige toestand van je ziel, door schrik aangegrepen bij de gedachte aan het Oordeel – als je al maar dieper begint weg te zinken in de afgrond van troosteloosheid en wanhoop, denk dan aan Maria! Denk aan Maria in gevaren, nood en twijfel en roep haar aan om hulp. Nooit mogen die aanroepingen van je lippen, nooit die gedachten aan haar uit je hart wijken. Laat niet na, haar goed voorbeeld te volgen. Dan kun je vaster rekenen op de hulp van haar voorspraak. Volg je haar na, dan zul je niet verdwalen; roep ja haar aan, dan kun je niet wanhopig worden; denk ja aan haar, dan blijf ja ver van de verkeerde weg. Zolang je haar hand vasthoudt, kun je niet vallen. Onder haar bescherming hoef je niets te vrezen. Als zij je leidt, voel je geen vermoeden. Door haar gunst bereikt men zeker het doel.«

Saarbrücken, in de octaaf van Pasen 1983

P. Franz Schmidberger

Message de M. J. Lefebvre
à l'occasion de la veille de prières
et de la consécration du monde et de la Russie
au Nom Immaculé de Marie.

Catholiques, qui avez encore la foi et qui souhaitez
la manifester et l'accroître, Venez nombreux, acceptez
la fatigue du voyage, la pénitence du pèlerinage, la
Vierge Marie; les saints du ciel et tous les saints de
nos régions vous le demandent.

Vous le savez, les intentions de prière sont nombreuses
et urgentes: la progression de l'athéisme, surtout par le
communisme et le socialisme, l'extension des fausses religions
et des sectes, l'immoralité encouragée par les mauvaises
lois, le divorce, le banditisme, etc...

ajoutons à ces maux: la confusion et le trouble qui
régnent dans la vraie religion fondée par notre Seigneur
Jésus Christ lui-même, le clergé et les fidèles désorientés dans
leur foi par un œcuménisme aveugle, l'abandon stupé-
fiant de la pratique religieuse!

Il est bien temps de répondre à l'appel de Notre Dame
de Fatima: Prière et pénitence. C'est ce que nous
ferons, nombreux, les 14 et 15 Mai à Murice. La Russie
demande encore, pénitamment chrétienne, les prières ne man-
quent d'un retour à l'apôtre de chrétienté conforme à la
Révélation sociale de Notre Seigneur Jésus Christ.

Nous consacrerons, selon la prière de Pie XII, le monde
et spécialement la Russie aux Sacrements douloureux et
Immaculé de Marie, obtenant ainsi au divin
aspersion par la Vierge Marie à Fatima.

+ Marcel Lefebvre

Archevêque Fondateur de la
Fraternité sacerdotale S. Pie X.

Écrit le 5 avril 1983

Boodschap van Mgr. M. Lefebvre

**n.a.v. de gebedswake en de toewijding van wereld en Rusland aan
het Onbevlekt Hart van Maria**

Katholieken die het geloof bewaard hebt, die ervan wilt getuigen en het wilt verdiepen, komt met velen, draagt de vermoedenissen van de reis als de penitentie die bij een pelgrimstocht hoort. De H. Maagd, de heiligen in de hemel en alle heiligen van Uw land vragen er U om.

U weet dat er veel en zeer dringende gebedsintenties zijn: het atheïsme, vooral in de vorm van communisme en socialisme, wint steeds meer veld; slechte wetgevingen bevorderen zedeloosheid, misbruik van drugs, banditisme enz. ...

Bij al die ellende moeten we nog de verwarring voegen en de onrust in de door Onze Heer Jezus Christus zelf gestichte ware godsdienst, ook de door een valse oecumene stuurloos geworden clerus en gelovigen, tenslotte de ontstellende onverschilligheid van hen die niet meer praktiseren!

Het is hoog tijd om de oproep van O.L. Vrouw van Fatima te beantwoorden: »Bidt en doet boete!« Dat gaan we op 14 en 15 mei in München met velen doen. Beieren is in de grond christelijk geleven. Wij mogen hopen op de terugkeer van een christelijke geest, die het Koningschap van Onze Heer Jezus Christus over de maatschappij belijdt. Overeenkomstig het gebed van Pius XII zullen wij de wereld en speciaal Rusland toewijden aan het Onbevlekt Hart van de Moeder van Smarten. Zo zullen wij gehoorzamen aan het verlangen van de Maagd Maria in Fatima.

Ecône, 5 april 1983

+ Marcel Lefebvre
Aartsbisschop, stichter van de Priesterbroederschap

Kasteel Crassenstein

Enkele wetenswaardigheden uit de jubileumuitgave
»30 Jahre Realschulinternat St. Marien (1951 – 81)«

I. De stichter de zeereerw. Heer Dr. theol. Bernhard Hürfeld

In het januari-nummer 1967 van de »Westfalenspiegel« wijdde Gottfried Schmitz in een necrologie o. a. de volgende woorden aan de op 19 oktober 1966 gestorven priester, pedagoog en mens rector Dr. theol. Bernhard Hürfeld: »Van Lüdinghausen uit bouwde hij met de hem eigen Westfaalse vasthoudendheid onverstoortbaar en met rustig overleg, ondanks tegenstand van allerlei aard, zijn levenswerk op: het gymnasium Canisianum in Lüdinghausen en de mavo in Diestedde bij Beckum – beide scholen met een groot internaat voor jongens.

Dr. Hürfeld had zich helemaal aan de jeugd gewijd. Als priester, opvoeder en vaderlijke vriend zette hij tot zijn dood al zijn krachten in om haar te helpen en te steunen bij het zoeken naar een beginselvaste, christelijk georiënteerde levensvorm. Dat beschouwde hij als zijn levenstaak. De ontplooiing en de vorming van van de geestelijk-zedelijke persoonlijkheid was voor hem belangrijker dan de ontwikkeling van het intellect. De waarde van jonge mensen vooral afmeten naar de hoeveelheid kennis, dat lag hem niet. Hij was er diep van overtuigd dat, om in 't leven pal te staan, het van minder belang is of je veel weet en technisch goed ontwikkeld bent; een vast karakter, betrouwbaarheid, verantwoordelijkheidsgevoel en de toewijding waarmee je de opgedragen taak verricht, dat zijn de essentiële eigenschappen die vooral moeten worden ontwikkeld.

Dr. Hürfeld was een persoonlijkheid met een diepgeworteld christelijk geloof. Human en sympathiek, hulpvaardig en goed wakte hij steeds weer hoogachting. Overal waar nood heerste, vooral in de jaren na de

beide oorlogen, nood van gevluchte leerlingen en leerkrachten, nood van volwassenen en kinderen die hun tehuis kwijt waren, daar probeerde hij te helpen en hielp hij in talloze gevallen.

Toch was hij er de man niet naar om door die nood psychisch ten onder te gaan, want behalve een goed hart had hij (ook dat is Westfaals) een nuchtere kijk op de realiteiten van deze wereld. Hij die als een asceet zichzelf in ieder opzicht alles ontzegde, wist dat het werk dat hij wilde verwezenlijken voor het welzijn van de jeugd kapitalen zou kosten. Die heeft hij bijeengekregen ...«

Wie was die man die tot ver buiten de granzen van zijn Westfaals geboorteland bekend, geëerd en gezocht werd!

Dr. Bernhard Hürfeld was een inwoner van Münster. Hij werd er geboren op 5 april 1891. Na zijn eindexamen gymnasium in Dortmund ging hij college lopen aan de universiteit Innsbruck. Daar leerde hij als intern van het jezuïetencollege (van 1909 tot 1914) de waarde kennen van een goede internaatsopvoeding, verbonden met systematische studie. Ongetwijfeld is in deze tijd de basis gelegd voor zijn later levenswerk, de stichting van twee internaten.

Nadat Dr. Hürfeld in Münster nog twee jaar theologie gestudeerd had, werd hij daar op 29 mei 1915 in de »Hohe Dom« priester gewijd door bisschop Johannes Poggenburg.

Tot 1920 was de jonge priester op verzoek van zijn bisschop opvoeder en onderwijzer van de beide prinsenvon Arenberg. Voor dat werk verbleef hij vooral in Frans Zwitserland.

In januari 1921 promoveerde hij in Innsbruck tot doctor in de theologie. In februari 1921 werd hij tot kapelaan benoemd in de parochie St. Sebastian in Berlijn-Wedding.

Ondanks het drukke werk van zielzorger

en godsdienstleraar in een parochie van een grote stad vond hij nog tijd om in de crisistijd van de inflatie in het noorden van Berlijn voor kinderen en jeugd een sociaal centrum te bouwen dat in brede kringen de aandacht trok. Voor dat projekt vond hij royale steun bij zijn Zwitserse vrienden.

In oktober 1924 keerde Dr. Hürfeld naar Westfalen terug en werkte hij als leraar aan de hogere landbouwschool in Lüdinghausen. Ondertussen deed hij staatsexamen in de vakken godsdienst, geschiedenis en Duits (vert: niet te verwisselen met het Ned. staatsexamen! Het Duitse »Staatsexamen« is 'n meer wetenschappelijk examen, b.v. om een leraarsbevoegdheid te verkrijgen) en werd hij »Assessor« (candidaat-leraar).

Reeds in 1925 had Dr. Hürfeld een internaat ingericht voor de leerlingen van de hogere landbouwschool. In 1932 breidde hij het uit met een »Pädagogium« (vert: school die voorbereidt op de studie voor onderwijzer), waarin al spoedig 350 tot 400 leerlingen onderwijs kregen van meer dan 20 leraren.

Maar al in 1936 namen de nationaal-socialistische machthebbers hem, de priester en overtuigde aanhanger van het Centrum, de onderwijsbevoegdheid voor Duits en geschiedenis af. Hij werd als leraar ontslagen. In 1942 moest ook 't »Pädagogium« dicht, en in september 1943 werd Dr. Hürfeld afgevoerd naar 't concentratiekamp Dachau. Na het einde van de oorlog nam de geestelijk ongebroken priester en opvoeder zonder dralen zijn levenswerk weer op. Op 19 september 1945 opende hij in Lüdinghausen de poorten van zijn school.

In januari 1946 organiseerde hij bovendien cursussen voor krijgsgevangenen die pas na jaren weer naar huis hadden kunnen terugkeren. Tot Pasen 1951 deden meer dan 500 van die mensen, die tweemaal per jaar hun kans konden wagen, met succes eindexamen.

Om ook leerlingen die met het mavo-examen tevreden waren een diploma te bieden stichtte Dr. Hürfeld in 1951 het mavo-internaat Ste Marie te Wadersloh-Diestedde.

Toen Dr. Hürfeld de 29e mei 1965 op aan-

drang van zijn leerlingen zijn gouden priesterfeest in Lüdinghausen vierde, zei hij, en dat laat hem van de humoristische kant zien, een kant die nog niet belicht werd: »De goede God heeft me bij de kraag gepakt, en toen moest ik wel, of ik wou of niet. 't Is niet je eigen verdienste, als je 50 jaar priester mag zijn. En 50 maal 365 dagen heb ik 't mogen zijn! Die genade heeft God me geschonken. Mijn schoolexamen heb ik met kardinaal Jäger in Dortmund gedaan. Hij kreeg »zeer goed,« ik »goed.« 't Is gebleken dat dat de juiste rangorde was ...«

Erich-Werner Brüggemann

2 Een historische terugblik

Zaterdag, de 15e april 1950, verscheen er in de »Rheinische Merkur« de volgende advertentie:

»Groot landhuis, meer dan 33 vertrekken en 3 bijgebouwen, in goede staat, grote groentetuin en park, mooie landelijke omgeving in Westfalen, wordt aangeboden in pacht op lange termijn. Geschikt voor internaat, cursussen, werken van liefdadigheid e.d. Brieven onder nummer B 3069 R.M. Keulen.«

Reeds op 16 april schreef de voorzitter van de internaatsvereniging Lüdinghausen, rector Dr. Bernhard Hürfeld, aan het opgegeven nummer.

Canisianum
Lüdinghausen
Post Nr. 211

+ Am 16. 4. 50.

F:

*Hi op bezocht van Rheinische Merkur v. 15. 4.
Groot landhuis 't alle af deuren, de op p. en van
mit reinigden Internat in Lüdinghausen p. n.
dit Internat p. n. p. n. p. n. p. n. p. n. p. n. p. n.
n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n. n.
Gef. Hürfeld*

Het duurde niet lang, of tussen Dr. Hürfeld en de eigenaar van kasteel Crassenstein (want dat was »het grote landhuis« van de advertentie), graaf Wladimir von Marchant

und Ansembourg, werd op 8 december 1950 de notariële akte ondertekend, volgens welke bij het begin van het nieuwe schooljaar, de 5e april 1951, in de vertrekken van kasteel Crassenstein een mavo-school met internaat zou worden gevestigd. Met de hem eigen energie liet Dr. Hürfeld zonder dralen de nodige reparaties en verbouwingen uitvoeren. Er werden klassen en slaapzalen, wasgelegenheden, douche-ruimten en toiletten ingericht. Ook moest er een zuiveringsinstallatie worden gebouwd. In het lange gebouw van de boerderij, dat nu de vleugel van de schooladministratie is, ontstonden hobby- en recreatieruimten voor de leerlingen.

De verbouwing was zo omvangrijk dat die op de vastgestelde datum niet gereedkwam. Daarom kon de school voor de eerste 80 mavo-leerlingen in Crassenstein pas op 16 april 1951 beginnen.

Op Sacramentsdag 1951, de 24e mei, werd de »Mittelschule« (ulo), zoals de »Realschulen« (mavo's) toen officieel heetten, met de nieuwe kapel plechtig ingezegend. In de »Westfälische Nachrichten« was daarover het volgende te lezen:

»De voorzitter van de internatsvereniging Lüdinghausen, rector Dr. Hürfeld, die bij 't begin van het nieuwe schooljaar een ulo-school heeft gevestigd in de prachtig gelegen waterburcht Crassenstein met zijn verschillende grachten, kon bij die plechtigheid o.a. begroeten: gouverneur Hackethal, hoofdcommissaris Dr. Loer, graaf en gravin von Amsembourg-Neubourg, kapelaan Weuster namens de zieke pastoor Baurichner en de onderwijzer Brüggemann als leider v.d. katholieke lagere school. Verder vertegenwoordigers van de gemeente en het kerkbestuur.

In zijn feestrede zette Dr. Hürfeld voor de aanwezigen het doel en de taak van mavo uiteen. Hij legde er de nadruk op dat de school in Diestedde de enige mavo met internaat in Nordrhein-Westfalen was. De school, zo ging hij verder, heeft momenteel 87 leerlingen, die volgens 't mavo-leerplan

een aan de eisen van het praktische leven beantwoordende moderne vorming krijgen, een speciale en een algemene. Mettertijd moet het leerlingenaantal nog toenemen. Het heerlijke waterkasteel, dat nog steeds trots en sierlijk van de roem en de glans van voorbije eeuwen getuigt, is door zijn ligging en zijn ruimte uitermate geschikt als vormingscentrum voor de jeugd.

Dr. Hürfeld stelde de school onder de bescherming van de Moeder Gods en gaf ze de naam »Mariaschool.« Hij verzekerde dat in die school steeds een katholieke geest zou heersen.

Na zijn toespraak verrichtte Dr. Hürfeld de inwijding van de herbouwde kapel, waarin sinds 40 jaar het H. Misoffer weer wordt opgedragen. Hij zegende eveneens de klassen en de afdelingen van het internaat.

Omdat er steeds meer leerlingen kwamen (in 1953 waren 't er al 300 uit heel de Bondsrepubliek), was er al gauw meer slaapgelegenheden en schoolruimte nodig. Het lag voor de hand om eerst de vroegere schuur in klaslokalen te verdelen. Tevens begon men in de tuin van het kasteel een gymnastieklokaal te bouwen. Dat was echter niet alleen bestemd voor methodisch onderwijs in sport en gymnastiek, maar kreeg als ruimte voor allerlei doeleinden ook een inrichting voor film en toneel. Tot de nieuwe school gereed was, diende het bovendien als aula.

Toen de gymnastiekzaal en de lichte, leuk gemeubileerde dagverblijven met bibliotheek en leeszaal klaar waren, vatte Dr. Hürfeld het plan op om in 1957 te beginnen met nieuwe, breed opgezette uitbreidingen van school en internaat. Maar de onderhandelingen wilden niet vlotten en pas in 1959 kon men met die uitbreiding starten. In de late herfst van 1960 was de grote nieuwbouw voltooid, en op 19 november vond de plechtigheid van de inzegening plaats in de overvolle gymnastiekzaal en aula ...

De Moeder Gods is de moeder van het huis

In zijn toespraak wendde Dr. Hürfeld

Internaat en MAVO St. Marien Kasteel Crassenstein (1978)

zich tot de jongens met de dringende bede toch nooit te vergeten dat ze op een »Mariaschool« waren. In een huis waarin de Moeder van van God de moeder was moest hartelijkheid heersen en onderlinge vriendschap. »Kind van Maria zijn wil zeggen: goed zijn voor elkaar en vriend zijn van de ander. Jullie zijn kinderen onder de bescherming van Maria en je moet opgroeien tot edele mannen van karakter die in 't leven hun mannetje staan en waarop het vaderland trots kan zijn.« Onder verwijzing naar een woord van de apostel Paulus riep hij de jongens op om »Corona et gloria,« de kroon en de roem van de Mariaschool te zijn.

De inzegening van het instructiebad (juni 1961) was het definitieve en officiële slot van de grote nieuwbouw. Het met warme lucht verwarmde zwembassin van 12,50 bij 6 meter en een diepte van 95 tot 125 cm behoorde met zijn geluiddempende kurkplaten tegen de plafonds en de 45 douches in de ruimte ervoor tot de modernste van die tijd.

Na het eerste eindexamen in 1954, dat de toenmalige schoolleider, de gepensioneerde directeur Dr. H. Beisenherz onder toezicht

van de autoriteiten van Münster kon laten afnemen, werd de mavo-school Ste Marie door de Staat goedgekeurd.

Sinds 1 april 1978 werden er in wat oorspronkelijk een jongensinternaat was ook meisjes opgenomen. De minister van onderwijs en wetenschappen gaf door een beschikking van 3 april 1979 daaraan zijn goedkeuring. Hij heeft ook de nieuwe naam wettelijk vastgelegd: »Bijzondere mavo-school voor jongens en meisjes 'Ste Marie' kasteel Crassenstein.«

3. Het internaat nu Waarvoor dient 't?

Wat zijn de mogelijkheden?

Ofschoon we terecht blij zijn met het dertigjarig bestaan van ons internaat en het groot succes ervan mogen we toch niet nalaten onszelf de kritische vraag te stellen, of er in onze tegenwoordige tijd nog wel een taak is voor een internaat, sterker nog: of 't nog wel bestaansrecht heeft. En, als 't antwoord op die vraag bevestigend is: kan het internaat zijn taak nog aan?

In heel de Bondsrepubliek zijn de inter-

Een bezichtiging op 28 maart 1983: Mgr. Marcel Lefebvre, P. François

naten al sinds jaren een stille dood aan 't sterven. Daar zijn allerlei oorzaken voor:

Met het nieuwe schoolsysteem kan men overal aansluiting krijgen, zodat de leerling na de lagere school kan doorgaan met vervolgonderwijs en verdere studie; het kostgeld van de internaten is sterk opgelopen; de Duitse ouders zijn min of meer »verwend,« ze menen dat de school met de daaraan verbonden kosten een zaak van de Staat is; een belangrijk deel van hun ouderlijke rechten geven ze prijs (als ze eens naar Frankrijk of de Verenigde Staten keken, kwamen ze misschien tot bezinning); tenslotte zijn de omstandigheden in maatschappij, gezin en internaten veranderd.

Van de andere kant verlangen volgens een recent opinie-onderzoek 25 % der ouders een internaat en dus een bijzondere school voor hun kind. Maar de internaats-opvoeding is moeilijker en duurder geworden.

Twintig jaar geleden konden in Diestedde al de gebouwen voor internaat en school

met de opbrengst van het kostgeld worden bestaand. Nu kunnen met het kostgeld de onderhoudskosten nauwelijks worden bestreden. De meeste internaten in het land worden gesubsidieerd. Het deficit wordt grotendeels gedragen door Kerken en kloosterorden. Kloosterlingen krijgen vaak geen loon voor hun werk als leraar en opvoeder. Ze staan 24 uur per dag voor hun leerlingen klaar. Maar zulke persoonlijkheden sterven tegenwoordig uit. Bij die internaten bedraagt het gemiddelde kostgeld in de Bondsrepubliek ongeveer 600 mark per maand. Internaten die helemaal quitte willen spelen moeten een kostgeld vragen dat in doorsnee boven de 1000 mark per maand ligt. Veel ouders zijn natuurlijk niet meer in staat om zulke bedragen op te brengen. In 't internaat van kasteel Crassenstein gelden nog de buitengewoon lage tarieven van 675 en 750 mark per maand, ofschoon, hoe zuinig men 't ook aanlegt, het kapitaal daarbij moet worden aangesproken.

Crassenstein kiest de middenweg die tot

nu toe in opvoedkundig opzicht de juiste is gebleken: een intensieve individuele pedagogische begeleiding voor een niet te hoog bedrag, dat niet alleen maar door een »élite«-groep kan worden opgebracht, maar ook door de doorsnee-burger. Deze houding van de internaatsleiding volgt uit het beginsel dat er aan de jeugd een goede christelijke opvoeding moet worden aangeboden.

Het bestuur wil het algemeen belang dienen. Bij zijn werk is 't niet op winst uit. De leden van de vereniging krijgen voor hun werk geen vergoeding, zelfs geen reis- of vergadergeld, en ze kunnen niets erven. Zo staat 't in de statuten. En zo zijn we bij de eigenlijke intentie van de internaatsopvoeding: de jeugd een goede christelijke opvoeding aanbieden. Is dat tegenwoordig nog zinvol en mogelijk?

Ja, de christelijke opvoeding is in onze geseculariseerde wereld meer dan ooit zinvol en noodzakelijk! Onze kinderen hebben

als middel om in dit leven hun weg te vinden een helder en overtuigend alternatief nodig voor het huidig materialistisch beeld van mens en wereld.

Op de vraag of de opvoeding via een internaat tegenwoordig nog mogelijk is, is wel 't een en ander te antwoorden:

De geestelijke en maatschappelijke veranderingen in ons land (maar daar niet alleen) hebben in de gezinnen een groot godsdienstig vacuum veroorzaakt. Het internaat moet beginnen met de kinderen elementaire geloofskennis en geloofsbeleving bij te brengen. De persoonlijke geloofwaardigheid van de opvoeder als contactpersoon speelt voor 't ontluiken van het godsdienstig leven een grote rol. Het kost veel moeite om goede opvoeders te krijgen. Academisch gevormde sollicitanten (pedagogen, psychologen, sociologen enz.) komen bij ons niet in aanmerking, omdat ze op de universaliteit sterk beïnvloed zijn door het atheïstisch socialisme en bovendien, ondanks een goed

Maart 1983: Op de voorgrond van links naar rechts: P. Schmidberger, Mgr. Lefebvre, P. Felley, P. François.

salaris, niet bereid om zich hier in te zetten. In de regel nemen ze liever een betrekking in sociaal-pedagogische staatsinstellingen met de daarbij behorende vrijheden. Wij moeten dus onze leerkrachten zoeken onder de bezitters van middelbare A- en B-diploma's. Het moeten sterke, bekwame persoonlijkheden zijn, die hun zware taak met de noodzakelijke beginselvastheid en het nodige élan verrichten. We zijn blij dat we in Crassenstein nog een kern ervaren opvoeders hebben, en ook geschikte jonge leerkrachten. Wel mogen we niet verzwijgen dat er in de voorbije jaren moeilijkheden zijn gerezen en er te vaak van opvoeder moest worden veranderd.

Kinderen hebben 't tegenwoordig niet gemakkelijk om volwassen te worden. En voor de ouders is 't heel moeilijk om ze zover te brengen. De oorzaak is dat de geestelijke ondergrond ontbreekt en er sterke, meestal negatieve milieu-invloeden optreden. Hier moet het internaat helpen. We merken onmiddellijk op dit het intacte gezin niet kan en wil vervangen. Een internaat kan slechts een opvoedingsinstituut zijn dat het gezin aanvult en samen met school en ouderlijk huis zijn taak vervult. Actieve samenwerking en goede contacten zijn nodig.

De kinderen in 't internaat komen uit gezinnen van zeer uiteenlopende soort. Ook de motieven om ze aan 't internaat toe te vertrouwen lopen sterk uiteen: de ouders worden te zeer in beslag genomen door hun beroep;

men is niet tevreden over de officiële school; de ouders hebben 't te moeilijk met de opvoeding en 't toezicht op 't schoolwerk; er zijn conflicten in gezin en huwelijk; kinderen zijn door echtscheiding verweesd; het enig kind doet problemen ontstaan.

Waarom ouders de opvoeding door het internaat zoal waarderen:

de weg naar school is thuis te lang – het internaat geeft een goede godsdienstige opvoeding – er is een goed team van leerkrachten en de opvoeders werken met overgave.

Dat zijn de voornaamste redenen waarom het internaat gekozen wordt. Daar blijkt uit dat er nogal wat probleemkinderen aan de internaten worden toevertrouwd. Ook die worden bewust opgenomen. Leerkrachten en opvoeders zetten zich met veel begrip en verantwoordelijkheidsgevoel voor hen in. Maar we moeten ons wel realiseren dat er aan de opvoedingsmogelijkheden grenzen zijn geteld. Worden die sterk overschreden, dan is 't terwille van de andere leerlingen niet meer verantwoord om zulke kinderen te houden! Het internaat is geen »parkeerplaats« voor »moeilijk opvoedbare« kinderen, integendeel, het veronderstelt jonge mensen die openstaan voor de godsdienst en die willen en kunnen leren.

Voor veel ouders heeft het verblijf in 't internaat maar één doel: het behalen van het diploma. Natuurlijk zijn school en internaat daarop gericht. Ver van storende invloeden, kleine klassen met ervaren leerkrachten, middagstudie onder absoluut stilzwijgen terwijl de opvoeder surveilleert, zo nodig nog extra-studie met individuele hulp – door dat alles leren de kinderen studeren, zodat de onderwijzers hun de nodige kennis kunnen bijbrengen. Het is verheugend dat, ondanks heel wat problemen die er in alle internaten voorkomen, het succes zo groot is. Wel een sterk bewijs dat het internaat nog altijd recht van bestaan heeft.

Voor de kinderen is 't niet altijd gemakkelijk om het ouderlijk huis te verlaten en naar een internaat te gaan («gestuurd te worden»). De individuele vrijheden worden sterk beperkt; ze moeten zich onderwerpen aan het reglement van school en internaat. Dat betekent dat men meer rekening moet houden met de medeleerling en zich moet kunnen onderwerpen. Er zijn kinderen die dat niet kunnen opbrengen. Sommige slagen erin om via de »liefde« der ouders het »zware juk« af te schudden. Als kinderen heel jong in 't internaat komen wennen ze het vlugst. Maar ze moeten niet eerst op

andere scholen mislukt zijn!

De studieprestatie is niet het enig doel en enige maatstaf waarmee jonge mensen gemeten mogen worden. De sport, de vele hobby's, de muziek, elke vorm van creativiteit, verder de gemeenschap met medeleerlingen en opvoeders – dat alles doet een atmosfeer van vriendschap ontstaan, een klimaat van geborgenheid. Een zo in 't internat nuttig gebruikte en goed doorleefde schoolperiode is een behoorlijke grondslag voor de levensweg.

Rothers, secretaris

Père Ludovic-Marie Barrielle †

(14-8-1897 – 1-3-1983)

Preek van Zijne Excellentie de Aartsbisschop Marcel Lefebvre

bij de begrafenis van de zeeerw. pater Ludovic-Marie Barrielle op 4 maart 1983 in Ecône

In de naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen

Beminde broeders en vrienden,

Wij zijn vandaag, hier in de kapel van Ecône, bijeengekomen rond onze beminde Père Barrielle, rond zijn stoffelijk overschot. Het is wel goed voor ons, meen ik, dat wij de Kerk eerst vragen, wat wij bij zo'n gelegenheid moeten denken. Heel de mooie dodenliturgie, al die aanroepingen van de Kerk tot de heilige engelen, tot de heilige aartsengel Michael, dat hij de ziel van de gestorvene in de schoot van de Vader moge dragen, naar het paradijs, naar de hemel, dat alles is alleen maar zinvol als wij geloven in het bestaan van het vagevuur.

Want als er geen vagevuur was, dan was de ziel van de afgestorvene ofwel in de hemel, ofwel (helaas) in de hel. In beide gevallen zouden onze gebeden nutteloos

zijn: wie in de hemel is, heeft geen gebed meer nodig, en wie in de hel is, kan geen profijt meer trekken van onze gebeden. Alleen maar omdat wij geloven dat er een vagevuur is, en dat de zielen in het vagevuur onze gebeden nodig hebben, laten wij ons gebed voor de gestorvenen opstijgen naar de hemel.

Zeker, de zielen kunnen onmiddellijk naar de hemel gaan. Daaover oordeelt de goede God. Maar we weten maar al te goed dat we zondaars zijn, dat we ons allemaal moeten reinigen en moeten blijven in die antichambre van de hemel die vagevuur heet, waar onze ziel a.h.w. toilet moet maken om rein te zijn en volmaakt, om Hem te kunnen ontmoeten die de waarheid, de schoonheid, de volmaaktheid zelve is, en dat de engelen ons naar Hem begeleiden. Daarom bidden we, blijven we bidden dat de goede God onze geliefde Père Barrielle

Père Barrielle †

zo vlug mogelijk in Zijn paradijs opneemt.

Als woorden kunnen samenvatten wat Père Barrielle geweest is, dan kunnen we mijns inziens zeggen: Père Barrielle is een echt priester geweest, een priester in de volle zin van het woord. Met de hem eigen eenvoud en geestdrift vertelde hij dat zijn moeder hem al aan de H. Maagd had toegewijd, toen ze hem nog in haar schoot droeg, en had gebeden dat het kind priester mocht worden, als 't een jongen was. En zo werd onze goede Père Barrielle in zijn kindejaren, in zijn jeugd, in 't klein- en groot-seminarie, maar door één gedachte bewogen: priester te worden en eens de dienaar van God te zijn.

Ook dit weet U, want graag vertelde hij ons dat hij lang kapelaan was en dan pas-toor in een grote parochie van Marseille.

Daar heeft hij vele jaren met grote priesterlijke ijver al zijn krachten ingezet. Toen kwam de oorlog en ontmoette hij pater Vallet.

Hoe moeilijk is toch het apostolaat in een stad als Marseille en, helaas, in veel andere grote steden. En hoe vaak wordt de inspanning van vurige priesters als pater Barrielle niet met succes bekroond! Daarom zocht hij, zocht hij naar een betere weg, een snellere en meer effectieve om de zielen te bekeren. En toen hoorde hij van de geestelijke oefeningen van pater Vallet, die duizenden en duizenden bekeerde, omvormde tot echte, goede christenen.

Hij laat er geen gras over groeien. Hij verlaat zijn diocees. Hij vraagt zijn bisschop, het diocees te mogen verlaten om pater Vallet te volgen en met hem retraites te preken. Van dat ogenblik af zou hij de befaamde, zeer bekende predikant worden. De meesten van U, goede vrienden, hebben hem eerder gekend dan ik. Velen van U zijn naar Chabeuil gegaan om pater Barrielle te horen. U bent naar huis teruggekeerd vol geestdrift en verlangen om Uw ziel te heiligen. Daarom bent U trouwe volgelingen geworden van de goede Père Barrielle. Velen hebben vaak aan zijn retraites deelgenomen.

Toen kwam het concilie-gebeuren. Dat bracht helaas een oecumenisch getint pacifisme mee dat nergens meer vijanden ziet, maar slechts broeders en vrienden. Er waren geen vijanden meer, dus ook geen strijd! Voor pater Barrielle betekende dat zoveel als: leg de wapens maar neer, want er is niets meer te bestrijden. Maar dat was onmogelijk voor een diepgelovige ziel als de zijne, die het geloof van de aostelen had, het geloof van al diegenen die twintig eeuwen lang het Evangelie gepredikt hebben. Die hebben gevochten tegen de machten, zegt de H. Paulus, de geestelijke machten in de lucht, anders gezegd: de duivels, die de wereld tot zonde verleiden.

Pater Barrielle dacht na. Hij vond dat 't beter was te proberen om zich te verenigen

met een paar medebroeders die, evenals hij, vastbesloten waren om energiek door te gaan met de strijd, zonder te veranderen van richting, zonder na te laten in ijver en edelmoedigheid. Zo is hij twaalf jaar geleden hier gekomen en heeft hij een plaats gezocht waar hij zijn apostelen, die ook nu nog noodzakelijk zijn, noodzakelijker zelfs dan ooit, bijeen had kunnen brengen. Maar de Voorzienigheid heeft 't anders gewild.

Toen hij hier was, heeft hij begrepen wat de goede God van hem verlangde, namelijk dat hij zijn missionaire geest, de geest van geloof die hem bezielde, overdroeg aan hen bij wie en met wie hij leefde. En toen heeft hij zijn krachten gegeven aan de seminaristen, de jonge priesters die uit 't seminarie kwamen, om hen met vuur te bezielen, met de brandende ijver voor het Koning-schap van Onze Heer Jezus Christus, speciaal door de geestelijke oefeningen van de H. Ignatius.

Wij moeten getuigen dat hij een onuitwisbaar stempel heeft gedrukt op de eerste jaren van het seminarie, en wij zijn hem heel veel dank schuldig. Hij heeft immers het geloof van onze Franse priesters verdiept, hij heeft het vuur van de prediking op hen overgedragen, de ijver voor het heil der zielen. U echter weet dat de moderne tijd, dat het milieu waarin wij leven a.h.w. een milieu is waardoor wij bijna ongemerkt onverschillig worden tegenover alles, ons vuur en onze edelmoedigheid verliezen. Daarom was hij heel hard nodig om wakker te schudden uit de verdoving waarin wij tegenwoordig verkeren. God weet, hoe hij dat kon en welke gaven hij bezat om die geloofsvernieuwing in ons over te planten. Want pater Barrielle was vooral (zo zie ik 't) priester, en wel een die het geloof van de apostelen bezat. »Nos vero orationi et ministerio verbi instantes erimus« – »Wij«, zegt de H. Paulus, »wij zullen ons voortaan helemaal wijden aan de dienst van het gebed en aan het dienen van het woord Gods.«

De dienst van het gebed, het dienen van Gods woord, heeft pater Barrielle ooit iets anders gedaan? Een man van gebed – God weet dat pater Barrielle er een was! Ik kan ervan getuigen. De laatste dagen nog ben ik met hem in Montalenghe geweest, want hij werd verteerd door het verlangen om te verkondigen, te verkondigen. Ondanks zijn ziekte wilde hij er nog naar toe. Ondanks zijn zwakte wilde hij nog naar Montalenghe. Daar hij door zijn slechte gezondheidstoestand niet kon preken, wilde hij bidden. Hoe zwak hij ook was, hij wilde 's nachts in de kapel worden gebracht om er een uur te kunnen bidden. Ik zei: »Maar, goede pater, doe dat toch niet! U weet heel goed dat men zijn leven niet in gevaar mag brengen!« En hij antwoordde: »Monseigneur, door dit uur van aanbidding doe ik zegen neerdalen op de Broederschap en op hen die mij omringen.«

Ik geloof dat onze goede Père Barrielle door zijn gebeden, zijn nachtelijke aanbidding, zijn brandend verlangen om het H. Misoffer op te dragen, dat grote gebed van Onze Heer, dat grote gebed van de Kerk, zegen heeft doen neerdalen op de Broederschap en op allen die hij liefhad, op al zijn vroegere retraitanten en op U, beminde vrienden. Dat was zijn grote voorbeeld.

Het dienen door de prediking: de laatste jaren ging dat niet zo goed meer, zijn gezondheid was te labiel geworden. Toen begon hij te schrijven. In zijn laatste boek over pater Vallet schreef hij als opdracht deze regels, die ik vanmorgen nog gelezen heb: »Monseigneur, ik draag dit boek over Pater Vallet aan U op, opdat hij als voorbeeld moge gelden voor Uw jonge priesters en de andere priesters van de Priesterbroederschap. Ik heb 't 's nachts geschreven in de uren dat ik niet kon slapen.«

Dat heeft pater Barrielle dus gedaan: daar hij niet meer kon preken, heeft hij zijn nachten, als hij niet kon slapen, met schrijven doorgebracht. En in wat voor een stijl! U weet 't: altijd vol ijver, vuur en moed, voor het heil der zielen. Welk een heerlijk

voorbeeld!

Bemінде broeders, nu U en wij samen de bijzondere genade hebben gekregen om pater Barrielle te kennen, nu moeten wij hem ook beloven dat wij aan zijn erfgoed vasthouden, en welzo, dat wij hem blijven horen - »defunctus adhuc loquitur.« al is hij heengegaan, hij spreekt nog altijd.« Ja, hij spreekt. Hij zal speken door onze mond en door zijn geschriften. Hij zal ook spreken door zijn aanwezigheid onder ons, want heel zeker blijft hij bij ons.

Ja laten we pater Barrielle vragen om ons te beschermen, om onze voorspreker te zijn bij God, opdat wij niet moedeloos worden in de grote strijd die hij geleverd heeft, en wij met dezelfde kracht als hij, met dezelfde gave van sterkte, deze goede strijd voortzetten tot het ogenblik waarop wij hem eens kunnen weerzien.

Voor die strijd riep hij de hulp in van alle machten in de hemel, vooral die van de allerzaligste Maagd, voor wie hij een grote verering koesterde.

God weet dat hij U, goede mensen van Wallis hier aanwezig, in zijn brief aan U heeft gezegd: »Als U Uw gezinnen in 't geloof wilt bewaren, als U Uw ziel wilt redden, bidt dan de rozenkrans in het gezin. Een huis waarin de rozenkrans in gezinsverband gebeden wordt is een huis dat wordt gered.« Hoe hield hij toch van de mensen van Wallis, hoe was hij aan hen gehecht!

Hij had ook het pantser gekozen van de devotie tot het H. Hart, het labarum, zoals hij in zijn brochure zei. De vlag van de

christen is de vlag van het Hart van Jezus.

De grote barmhartigheid Gods! Dat was meen ik, een van zijn laatste woorden tot een van de seminaristen in zijn omgeving, die hem na de H. Mis weer naar zijn kamer bracht. Op de vraag: »Hebt U nog wat nodig, eerwaarde Pater?« antwoordde pater Barrielle: »Ik heb Gods barmhartigheid nodig.« Dat waren de antwoorden van deze man van geloof.

Verder moet zijn devotie tot de heilige engelen worden genoemd. Over de heilige engelen heeft hij een prachtige brochure geschreven. Dan de devotie tot de H. Jozef. Aan de devotie tot de H. Jozef was hij zeer gehecht. En heeft St. Jozef hem niet uitdrukkelijk zijn liefde getoond door hem te komen halen in de eerste uren van de maand die aan hem is toegewijd? Op de 1e maart, in de eerste uren van de maand, van de H. Jozef, heeft St. Jozef hem gehaald. Heel onverwacht en in minder dan drie uur heeft onze bemінде Pèrre Barrielle zich opge maakt voor zijn vertrek naar de eeuwige zaligheid.

Daarom houden wij zijn nagedachtenis als iets heel kostbaars in ere. In ons hart bewaren wij de goede herinnering, de herinnering aan de priester met het vurig minnend hart, met het onwrikbare geloof, het zo diepe geestelijk leven en de brandende ijver voor het heil der zielen! Laten wij bidden tot al die heiligen waar hij een grote devotie voor had, opdat zij ons helpen om zijn voorbeeld te volgen.

In de naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen.

Testament van de zeereerw. pater Ludovic-Marie Barrielle

Dit is mijn testament

13 nov. 1978

Pax Christi Regis!

»Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi: In domum Domini ibimus. Stantes erant pedes nostri in atriis tuis, Jerusalem.* »Ave Maria.«

Ik, ondergetekende, Ludovic Marie Joseph Barthélémy Barrielle, geboren 14 augustus 1897 te Château-Gombert bij Marseille uit het kerkelijk huwelijk van François en Marie-Thérèse, gedoopt, zes maanden voor mijn geboorte in Notre Dame de Confession aan Maria toegewijd, wat herhaald werd op de dag van mijn Doopsel op 15 augustus 1897 na de Hoogmis in de parochie kerk St. Mathieu, gevormd op 6 april 1906, priester gewijd op 24 juni 1924 in de kathedraal van Marseille, van juli 1924 tot 15 juni 1942 kapelaan, assistent en deken in de parochie van de Goede Herder. Met toestemming van mijn bisschop op 15 juni 1942 door de stichter, pater Vallet, toegelaten tot 't noviciaat in het pas gestichte »Institut des Coopérateurs Paroissiaux du Christ-Roi« (Christus-Koning-Instituut van paters die retraites geven in parochies), waar ik op 16 juni 1944 mijn eeuwige geloften kon doen.

Door pater Vallet en Mgr. Pic, bisschop van Valence, op 20 december 1944 tot overste van heel het in opkomst verkerende Instituut benoemd, nadat ik in 't openbaar de eed had afgelegd om steeds trouw te blijven aan de constituties die door de stichter, pater François de Paule Vallet, opgesteld waren. Op 3 mei 1971 werd ik door de algemene overste van toen, de zeereerw. pater Mathieu, gemachtigd om spiritueel van Ecône te worden, welke functie (voor mij een grote vreugde) ik tot heden onder leiding van de man Gods en verdediger van

Kerk en Geloof, Mgr. Marcel Lefebvre, vervuld heb.

Nadat het kapittel van het CPCR in 1973 (tegen alle recht in mocht ik daar niet aan deelnemen) geweigerd had pater Vallet als stichter de erkennen, nadat het kapittel doel en methodes, evenals sommige door de stichter als essentieel beschouwde punten, had veranderd en bepaalde vormen van apostolaat had toegelaten die door de stichter radicaal waren uitgesloten en verboden, schreef ik de zeereerw. pater Mathieu, de herkozen algemene overste, een officiële en definitieve brief. Ik betoogde dat ik nooit was ingetreden in zulke congregatie met haar neomodernisme. Daarom had ik zijn toestemming niet nodig om mee te delen dat ik er geen lid van wilde zijn. Ik had immers gezworen deze essentiële veranderingen nooit aan te nemen. Maar omdat ik niet uit de congregatie wilde treden waarin ik mijn geloften had gedaan, behoefde ik ook aan de Congregatie voor de kloosterorden geen toestemming te vragen.

Zodoende ben ik de enige die van de door pater Vallet gestichte congregatie ben overgebleven!!

Op 8 december 1973 vroeg ik Mgr. Lefebvre deemoedig, mij »voor 't leven« te willen opnemen in het Instituut St. Pius X, wat hij mij welwillend heeft toegestaan. (Volgen de eigenlijke testamentaire beschikkingen)

Ik wil leven en sterven en begraven worden in de heilige, katholieke, apostolische en roomse Kerk, en wel volgens de door de H. Pius V vastgelegde ritus. Ik vraag allen om Onze Lieve Vrouw en St. Jozef te beminnen, trouw de rozenkrans te bidden en deze te propageren, evenals de door Maria aan de H. Ignatius toevertrouwde retraites. Ik vraag allen om vergiffenis voor het leed en het onrecht dat ik hun mischien heb aangedaan. Mogen allen weten

*Ik heb mij verblijd over wat mij werd meegedeeld: Wij zullen het huis van der Heer binnengaan. Onze voeten stonden in uw voorhoven, o Jeruzalem.

dat ik tegen niemand wrok koester en dat ik, voor zover God 't mij in 't vagevuur en de hemel toelaat, zal bidden voor allen die op velerlei wijzen mijn vrienden waren.

Geheel met de hand geschreven en ondertekend duizend negen honderd acht en zeventig, in 't seminarie St. Pius X te Ecône,

CH-1908 Riddes (VS).

Ludovic-Marie Barielle
slaaf van Maria en Jozef

Mogen Jezus, Maria en Jozef leven in alle harten! O, hoe goed is Hij, hoe goed is Hij, goede God!

Preek ter gelegenheid van de maand mei

Geliefde, die bijeengekomen bent om de Koningin van de mei te vereren!

»Verheug U, Maagd Maria, want Gij alleen hebt alle ketterijen over heel de wereld overwonnen.«

Zo bidt de Kerk op de feesten van de allerzalgigste Maagd: »Verheug U, Maagd Maria, want Gij alleen hebt alle ketterijen over heel de wereld overwonnen.« Dat is een verbazingwekkende en vérstreckende uitspraak. Uit de kerkgeschiedenis weten wij, beminde vrienden, dat de dwalleer zonder ophouden de leer van de Kerk aanvalt. Er zal in de geschiedenis van de Kerk wel geen rustpauze van 10 jaar kunnen worden aangewezen, waarin er geen ketterij tegenover de zuivere leer van de Kerk werd geplaatst. In de strijd om de ware leer wordt de Kerk geen rust gegund. En dan die verbazingwekkende uitspraak: »Verheug U, Maagd Maria, want Gij alleen hebt alle ketterijen over heel de wereld overwonnen.« Deze nederige Maagd des Heren, deze zwaarbeproefde vrouw, deze Moeder van de bedroefden, deze vrouw die het leven schonk aan Iemand die gekruisigd werd, wordt geprezen als de kracht die alle ketterijen overwint.

In welke zin kan men van Maria zeggen dat ze alle ketterijen overwonnen heeft? Ze heeft de dwalingen de kop ingedrukt bij hen die Mariavereerders waren, bij hen die zich onder haar bescherming stelden. De verklaring van die verbazingwekkende zin: »Verheug U, maagd Maria, want Gij alleen

hebt alle ketterijen over heel de wereld overwonnen,« wil ik in drie stellingen samenvatten:

1. Wie de H. Maagd vereert staat vast in 't katholiek geloof.
2. Wie de machtige Maagd vereert wordt sterk in de strijd om 't geloof.
3. Wie de zegevierende Maagd vereert

behaalt met haar de overwinning.

De eerste stelling was: Wie de H. Maagd vereert staat vast in 't katholiek geloof.

Waar U de kerkgeschiedenis ook openslaat, overal zult U moeten vaststellen: de trouwste leden van de Kerk waren altijd de Mariavereerders. Toen in de 4e en 5e eeuw de arianen en de nestorianen de Godheid van Jezus loochenden of van Zijn Mensheid losscheurden, scheidden, toen werd de strijd om de ware leer gevoerd onder de eretitel van Maria als »Theotokos,« Moeder van God. Wie dat beleed was noch ariiaan, noch nestoriaan; zo iemand stond vast in 't katholiek geloof. Toen in de 16e eeuw de monnik van Wittenberg hele landen van de Kerk losrukte, toen hield het katholiek geloof het langst stand, tientallen jaren na de zogenaamde reformatie, op de bedevaartplaatsen van de H. Maagd. Kort geleden sprak ik met een priester uit Zuid-Amerika. In Zuid-Amerika zijn protestantse sekten actief, en de priester zei me: »Als de katholieken geen Mariavereerders waren, dan was Zuid-Amerika allang protestants.« Ook in ons vaderland blijkt dat

de trouwste katholieken Mariavereerders zijn. 't Sterkst door rationalisme en indifferentisme aangetast zijn zij die de verering van Maria aan de kant geschoven hebben; dat zijn zij die van de »dame in de antichambre« spreken, dat zijn zij die de rozenkrans hebben afgeschaft.

't Duidelijkst zien we de functie van Maria voor het geloof en de geloofsleer, als we ervan uitgaan dat in Maria heel het katholiek geloof is samengevat. Ze is de Dochter van de eeuwige Vader, de Moeder van de Zoon, de Bruid van de H. Geest. Hij die deze eretitel erkent, twijfelt er niet aan dat Jezus God van God, ware God van de ware God is, en niet alleen maar mens. Wie Maria als Onbevlekt Ontvangen belijdt, twijfelt niet aan de erfzonde, en wie Maria belijdt als de vrouw die in de hemel is opgenomen, die twijfelt niet aan 't eeuwig leven. De Maria-dogma's, beminde christenen, zijn dogma's die die van Christus beschermen. Zoals Maria haar Kind beschermde en het op de vlucht naar Egypte voor vervolgers verborg, zo beschermt ze ook het geloof van de Kerk. Daar de moeder door verwantschap van bloed en geest zo sterk met Christus is verbonden, mag de christelijke godsdienst die twee niet met geweld van elkaar scheiden.

In Maria is het katholiek geloof geconcentreerd als in een brandspiegel; maar Maria voert ook diegenen die haar gevonden hebben naar haar Zoon. Ze houdt ze niet voor zich, maar brengt ze naar haar Kind. Maria heeft geen andere taak dan hen die haar door God gegeven worden naar haar Zoon te voeren. Niets ligt haar zo na aan 't hart als het welzijn van het Lichaam van haar Zoon, als 't welzijn van het Rijk Gods, de Heilige Kerk. Haar brandend verlangen, haar grootste wens is dat alle mensen in die Heilige Kerk verenigd worden. En wie de weg naar Maria vindt, die vindt ook de weg naar Christus.

Er zijn mensen geweest die, onverschillig geworden, hun geloof niet meer in praktijk brachten. Maar als ze diep in hun hart

nog een sprankje verering voor de allerzeligste Maagd hadden bewaard, dan werden ze eens teruggevoerd naar het vaderhuis. De componist Max Reger kreeg op zekere dag een voorgevoel van de naderende dood. Hij liet een priester roepen en sprak zijn levensbiecht. De volgende dag zei hij tegen die priester: »Ik zou nog een Ave Maria willen componeren ter ere van de Moeder Gods, die U naar mij heeft gebracht. Want al heb ik mijn hele leven lang nooit mijn geloofsplichten vervuld, van tijd tot tijd heb ik wel een weesgegroet gebeden, en zij was 't die U naar mij heeft gebracht.« Korte tijd later was Max Reger dood.

Omgekeerd blijkt dat de godsdiensten die Maria in een hoek drukken al heel gauw ook Christus het koninklijk gewaad van de goddelijkheid van de schouders rukken. Wij weten dat er in het protestantisme geen of hoogstens een onjuiste plaats wordt ingeruimd voor de Mariaverering. Beste vrienden, wij hebben in Mainz aan onze universiteit een luthers professor in de theologie, die openlijk verklaard heeft: »Als kinderen 10 jaar zijn, moet men ze afleren om zich bij het bidden te wenden tot een persoonlijk iemand.« En een ander theologieprofessor van dezelfde godsdienst heeft gezegd: »Bidden tot Jezus? Evengoed zou ik tot mijn grootmoeder kunnen bidden.« Dat zijn feiten die tonen dat het gebrek aan Mariadevotie altijd tot een gebrek aan verering van Christus leidt. En omgekeerd: waar het Mariabeeld schittert in een zee van licht, daar wordt het beeld van Christus niet in een donkere hoek gezet. De tijden met de liefelijkste voorstellingen van Maria hebben ons ook de meest ontroerende en verheven afbeeldingen van Christus bezorgd.

In tegenstelling met wat men soms kan horen is Maria geen hinderpaal voor de hereniging der christenen. Deze hereniging gaat niemand meer ter harte dan Maria. Niemand wenst vuriger dan zij om de gescheidenen naar 't vaderhuis terug te voeren. Voor niemand is dat een groter bron

van zorg. Verontwaardigd wijzen wij de eis af om de Mariadevotie wat te temperen, of ze helemaal te onderdrukken en zo quasi de weg vrij te maken voor de hereniging.

Wat zou een jongemann zeggen tegen een meisje dat verklaart: »Ik zou wel met je willen trouwen, maar je moet met je moeder breken! »Zo'n verraderlijke eis wijzen we verontwaardigd af. Hereniging kan alleen maar zijn: vereniging in 't volle katholieke geloof. En er ist geen katholiek geloof zonder de koningin van de hemel. Veel niet-katholieke christenen benijden ons om de Mariaverering. Voor velen is die zelfs een brug geworden die hen naar 't katholiek geloof gevoerd heeft.

Enkele tientallen jaren geleden was er een protestants professor die Gustav Bickel heette. Hij was oriëntalist, professor dus in oosterse talen, die zich bezig hield met 't copiëren van de liederen van de H. Ephraïm. In die liederen bezingt de heilige met geestdriftige liefde de Maagd Maria. Op zekere dag ging professor Bickel een licht op. Hij zei: »Als Maria in de 4e eeuw al zo vereerd werd, en in mijn godsdienst, het protestantisme, niet, dan kan mijn godsdienst niet de ware zijn.« Hij werd katholiek. Drie jaar daarna droeg hij op 't graf van St. Bonifatius in de dom van Fulda zijn eerste Heilig Misoffer op.

Een ander voorbeeld, want dit is niet het enige: Hugo Lemmer was luthers theoloog aan de universiteit van Berlijn. Op zekere dag las hij in »Der unendliche Gruss,« een boek van Alban Stolz, dat Stolz aan protestanten die eerlijk om de waarheid worstelen de raad gaf, toch eens te proberen dagelijks een weesgegroet te bidden en de Moeder Gods aan te roepen. Hugo Lemmer schrijft in zijn mémoires: »Ik begon het zoete Ave Maria te bidden. Ik begon in mijn eenzame woning de eigendunk van het wetenschappelijk denken af te leggen. Terwijl voor het kruisbeeld de tranen bij mij opwelden, verdwenen de moeilijkheden die me van de katholieke Kerk afhielden. En toen ik aanklopte aan haar deur, kon ik heel de katho-

lieke waarheid aanvaarden.« Hugo Lemmer werd katholiek professor in de theologie. Waarlijk, beminde christenen, wie de heilige Maagd vereert staat vast in het katholiek geloof.

Maar ook het tweede is waar: wie de machtige Maagd vereert wordt sterk in de strijd om het geloof.

Strijd, dat is een woord dat door velen niet graag gehoord wordt. Maar 't is een woord dat bij de verkondiging van Jezus een heel grote rol speelt. Als de Heer (dat is merkwaardig) van de H. Geest spreekt, spreekt Hij ook bijna altijd van strijd. H. Geest en strijd, die horen bijeen. En nu we voor het Pinksterfeest de H. Geest verwachten, nu horen we in de lezingen en in de evangeliën vaak van de strijd die nodig is om te getuigen en waartoe de H. Geest ons sterk wil maken. Voor het geloof moet men vechten. Het geloof is een levende werkelijkheid, beminde christenen, het wil voortdurend bevochten, bewaard en gehandhaafd worden. Vele vijanden bedreigen het geloof, vijanden van binnen en van buiten.

Wie niet bidt, wie niet genoeg bidt, wie niet nederig is maar trots en verstokt en arrogant – wie zich niet inspant om de zuiverheid, de zuiverheid in de engste zin van het woord, nl. de geslachtelijke zuiverheid te bewaren, zo iemand verkeert in het grootste gevaar om zijn geloof te verliezen. Gebrek aan gebed doet de ziel verhongeren. Zonder gebed sterft in onze ziel het geloof. Het gebed is de adem van de ziel. De ziel verstikt als de mens niet meer bidt. God geeft Zijn genade aan de nederige mens. Maar de hoogmoedige weerstaat Hij, en geloof is genade. Het wordt slechts geschonken aan de mens die nederig is. Aan de hoogmoedige kan God niets schenken, omdat de hoogmoedige door de gaven van God **alleen maar ongevoeliger wordt**. En de geslachtelijke reinheid is zo belangrijk, beminde christenen, omdat niets de mens zo afkering maakt van het hierna maals als het verslaafd zijn aan de onkuisheid.

Dat zijn de gevaren die ons van binnen-uit bedreigen. Wij moeten steeds op onze hoede zijn om ze af te weren. Maar er zijn ook gevaren die van buiten komen: gevaren door collega's op 't werk, gevaren van de pers, gevaren door de T.V. Waarmee worden onze jonge mensen al niet door de massa-media belaagd! Tegen hoeveel gevaren moeten ze niet beschermd worden! Er is tegenwoordig geen mens meer die kan doen alsof die dingen hem niet raken. Wij moeten de mensen harden, opdat ze de gevaren het hoofd kunnen bieden, ze kunnen overwinnen. Wie het gevaar zoekt, komt er in om. Daarom geldt als eerste plicht: mijd het gevaar, als 't maar enigszins mogelijk is. Geen van ons allen is van ijzer. Door tabletten, hygiëne en weet ik wat al meer beschermen we ons zeer zorgvuldig tegen lichamelijke infecties. Maar, beminde Maria-vereerders, beschermen we ons ook tegen geestelijke besmetting? Lezen we niet boeken, kranten en tijdschriften waarin het geloof wordt gehoond, de trouw aan de Kerk belachelijk wordt gemaakt en de kuisheid wordt bespot?

Tegenwoordig ontstaan er gevaren voor het geloof die men twintig jaar geleden niet voor mogelijk had gehouden. Tegenwoordig komt de geloofsbedreiging midden uit de Kerk zelf! Het heeft geen zin, christenen, de waarheid te verbloemen. Duidelijk en zonder omwegen moet worden gezegd: er zijn tegenwoordig mannen die zich katholieke theologen noemen, maar het geloof verloren hebben. Er zijn katholieke theologen die hoogste en diepste waarheden van ons geloof aanvallen, uithollen, ondermijnen en naar eigen believen uitleggen. En deze mannen bezetten nog altijd hun leerstoelen, met toestemming van de bisschoppen. Op de katholiekekendag in Essen (om maar een voorbeeld te geven) heeft zo'n theologie-professor beweerd dat de relaties van Jezus met Maria Magdalena niet alleen maar platonisch waren. Ook zegt men dat Jozef de biologische vader van Jezus is. De H. Drieëenheid wordt gelochend; dat Jezus

de Zoon van God is wordt ontkend; de transsubstantiatie wordt afgewezen; de volle betekenis van het Eucharistisch Offer-sacrament wordt niet aangenomen. Ik overdrijf niet, vrienden, als ik zeg: er is geen waarheid van het katholiek geloof, of ze wordt tegenwoordig door de eigen mensen betwist, uitgehold, ontwricht, anders uitgelegd, verzwegen of afgeschaft.

Natuurlijk vragen de gelovigen mij: »Ja, wat doen dan de bisschoppen?« Nu, er zijn bisschoppen die duidelijk en ook wel eens moedig spreken. Wij kennen hun namen, niet waar? Wij weten b.v. dat kardinaal Bengsch, de bisschop van Berlijn, een diepgelovig, vroom, standvastig, dapper man is geweest, die al zijn krachten heeft gegeven voor het geloof, voor het behoud van het geloof. Dat weten wij. Maar we weten evengoed dat er onder de bisschoppen ook zwakke mannen zijn: zij die alleen maar praten en niet handelen; zij die over de misbruiken klagen, maar er niet serieus tegen optreden. Enige tijd geleden protesteerde een gelovig priester bij een bisschop. Hij wees op een theoloog die het priesterschap ontkent. De bisschop antwoordde: »Toch zou ik de dialoog niet willen belemmeren.« Wij vragen: hoe lang moet die dialoog eigenlijk nog duren? Tot alles kapotgemaakt is? Tot het geloof bij de mensen is verwoest? Tot een hele generatie van de Kerk is vervreemd? Hoe lang moet dat nog doorgaan? Weten deze heren, welke monsterachtige schuld tegenover God ze op zich laden? Weten ze dat? Ook al omdat 't in de openbaarheid is doorgedrongen, mag niet verzwegen worden, dierbare christenen, dat er bisschoppen zijn die niet meer voor de volle honderd procent achter de geloofsbelijdenis van de katholieke Kerk staan. Op de bisschoppensynode van 1974 in Rome hebben twee bisschoppen in 't bijzijn van de Heilige Vader verklaard dat er in de katholieke Kerk bisschoppen zijn die niet meer achter het Credo van de Kerk staan ... Zij moeten 't toch wel weten!

Laat U door die feiten niet van streek

maken, want dat is in de Kerk méér gebeurd. Wij moeten ons afvragen wat wij in deze omstandigheden kunnen doen. Veel gelovigen, vooral onze goede, eenvoudige mensen, zeggen: »Ja, wat zouden wij kunnen doen? Wij zijn arme, eenvoudige lieden en kunnen 't toch niet opnemen tegen de pastoor of de bisschop! Ik kan hem toch niet schrijven.« Waarom niet? Waarom niet? Schrijft hem toch allemaal! Probeer het geweten van de bisschoppen wakker te schudden! Ik weet niet of U hen zult bekeren, maar U zult wel bewerken dat ze zich niet meer kunnen verontschuldigen. O, U kunt veel doen, christenen die Maria vereert, en U moet veel doen, want U bent ertoe geroepen om het geloof te beschermen en voor het geloof te vechten.

Toen in de 16e eeuw de opstand van Luther uitbrak, was 't vooral de schuld van de Duitse bisschoppen dat Duitsland zo ver van de katholieke Kerk was afgeraakt. Dat staat historisch vast. En in de vorige eeuw, toen het oud-katholicisme zich losmaakte van de Kerk, waren Duitse theologen de hoofdschuldigen. Er waren (b.v. in Bonn en Breslau) bijna geheel afvallige theologische faculteiten. En wie heeft het geloof gered? Dat waren de stillen in den lande. Dat waren zij die belast en beladen waren. Dat was het gelovige volk. Dat waren de trouwe priesters. Zij hebben het geloof gered. Zo vaak al was de kudde beter dan de herder. Zo moet 't ook nu zijn, christenen. Ook nu smee ik U, trekt ten strijde voor het geloof. Doet wat U kunt. Bidt voor de Heilige Vader, opdat hij de ernst van de toestand begrijpt.

Bidt voor de bisschoppen, bidt dagelijks voor de bisschoppen, opdat ze de kracht vinden om het vernietigend modernisme te weerstaan. Bidt voor de priesters, opdat ze zich niet laten besmetten door de algemene verwereldlijking, die als een verwoestende golf de Kerk overspoelt. Bidt (ach, dat gaat mij vooral ter harte:) bidt voor de priester-candidaten. Dat zijn arme jongemannen, beminde christenen. Die worden heen en

weer geslingerd. Op 't ene college horen ze 't zus en op 't andere zo. Wat moeten ze dan geloven! Bidt voor hen. Het gebed is almachtig, omdat 't gericht is tot Hem, wiens arm de hele wereld beweegt. Neemt Uw toevlucht tot Maria, die alle ketterijen over heel de wereld overwonnen heeft. »Ik heb al zoveel uit dit hart geput,« heeft de heilige pastoor van Ars eens gezegd, »dat het allang leeg was, als 't niet onuitputtelijk was.« En de heilige Cyrillus van Alexandrië, een van de bestrijders van het nestorianisme, schrijft: »Door U, Maria, worden de demonen verdreven.« Alle heiligen, alle strijders voor het geloof hebben zich aan Maria toegewijd. Toen de H. Dominicus in Zuid-Frankrijk ten strijde trok tegen de ketterij van de Albigenzen, was de rozenkrans zijn wapen en de voorspraak van Maria zijn kracht.

»Sta mij toe dat ik U prijs«, zo bad hij vaak. »Maagd Maria, geef mij kracht tegen Uw vijanden!«

Wie de machtige Maagd vereert wordt sterk in de strijd om het geloof. En die kracht is nodig, want we hebben machtige vijanden. We hebben de liberale pers tegen ons. Maar machtiger dan dat alles is de allerzalgigste Maagd, de machtige Maagd, de Virgo potens. »Gij hebt de macht om ons te redden uit nood en gevaar, want waar menselijke hulp tekortschiet, daar ontbreekt de Uwe niet.« Zo bidden wij tot haar. Wie de machtige Maagd vereert, wordt sterk in de strijd om het geloof.

En tenslotte de derde stelling:

Wie de zegenvierende Maagd vereert, behaalt met haar de overwinning.

Het geloof, trouwe vereerders van Maria, is altijd de garantie van de overwinning. »Dat is de kracht die de wereld overwint, ons geloof.« De arme Gekruisigde van Golgotha was de opgehevene die ten hemel opgestegen is. De Moeder van Smarten, de door leed verteerde, die op de Calvarieheuvel stond, is de Koningin van de hemel geworden. En de heiligen die gemarteld, afgebeeld, beschimpt, uitgelachen en

gekweld werden, zij zegevierden met de dood voor ogen. Ze waren overtuigd dat ze door de dood de overwinning behaalden.

In augustus 1794, beminde christenen, bood in Parijs de »Place de la Concorde«, zoals 't plein tegenwoordig heet, een vreemd schouwspel. Toen werden er 16 Carmelitessen uit Compiègne naar de beul gevoerd. Alvorens het schavot te bestijgen legden ze in de handen van de overste, zuster Theresia van de H. Augustinus, nog eens de doop- en de kloostergeloften af. De overste had bedongen dat zij als laatste mocht sterven. Toen ging een novice van 18 jaar als eerste het schavot op, naar de guilotine, de valbijl, terwijl ze het gezang inzette: »Laudate dominum omnes gentes« (Looft de Heer, alle volkeren). En de anderen zongen mee. Toen dit psalmvers ten einde was, zongen ze het »Veni creator spiritus« (Kom Schepper Geest). Steeds zwakker werd het gezang, want het ene hoofd na het andere viel. En het laatste vers »Credamus omni tempore« (mogen we dat altijd geloven) werd met stervende stem door de overste gezongen. De wreedaardige wijven van de revolutie waren stil geworden. Er werd geen tromgeroffel meer gehoord. Hevig ontsteld ontruimden ze het plein.

Een overwinning van het geloof.

Maria, die alle vijanden overwint, overwint ook in ons leven. Ze zegeviert over onze bekoringen en aanvechtingen. Ze is immers de reine, de onbevleete, de onge-repte Maagd, en haar voorspraak heeft de macht om ons over de bekoringen heen te helpen.

Enige jaren geleden, beminde christenen, kwam in een Duitse les het gesprek op Maria. 't Was een gemengde school en een paar protestantes leerlingen dreven de spot met de Mariadevotie. De leraar was een katholiek die er niet veel meer aan deed. Maar plotseling zei hij iets dat de leerlingen de oren deed spitsen en stil deed worden. »Jongens,« zei hij, »ik heb als jongen devotie gehad voor Maria, en die devotie heeft

mij geholpen om mijn kuisheid te bewaren.« De spotters verstomden en zwegden beschaamd.

Maria, de vrouw die ons helpt in de moeilijkheden van ons leven, deze zwaarbe-proefde vrouw die zoveel heeft meege-maakt, die door leed is gerijpt en het lijden zo goed begrijpt, deze Maagd van Smarten zou ons in onze ellende niet te hulp komen?

Een paar jaar geleden zat in Mariazell in Oostenrijk een priester op een bank voor de bedevaartskerk. Er kwam een man naar buiten die zich voorstelde als socialist en redacteur van een socialistische krant. Men had hem hierheen gestuurd, zei hij, om het gedoe hier eens als belachelijk te brandmerken. En eerst had hij alles ook wel lachwekkend gevonden. Maar toen hij in de kerk talloze keren de tekst gelezen had: »Maria heeft geholpen, Maria heeft geholpen,« toen was 't hem duidelijk geworden dat 't hier ging om dingen waarvoor het socialisme geen hulp kon bieden. Ook hij had eens als kind Maria vereerd. Toen, zo besloot hij, was hij niet zo verbitterd geweest als nu. Nog dezelfde dag, beminde christenen, is deze redacteur tot het geloof teruggekeerd.

In het lijden en de boze neiginge van dit leven verlaat Maria de haren niet. Een Joods meisje heeft eens in haar lijden en nood een heerlijk gedicht op Maria gemaakt:

Ich möchte die schönsten Rosen
dir winden um Stirne und Haupt,
und alle Namen dir geben,
die glühende Liebe erlaubt.
Ach, gib mir dafür im Leben
eines einzigen Sternes Glanz;
ach, gib mir dafür im Tode
einen schneeigen Blütenkranz.

Ja, in ons doodsuur, voor welk ogenblik wij in elk weesgegroot Maria's hulp afsme-ken, zal Maria ons niet verlaten. Dan zal ze naar ons toesnellen en ons bijstaan. Zij weet wat sterven is, want zij was erbij, toen haar Zoon stierf.

Kort geleden, christenen, heb ik een

vrouw bediend die al tientallen jaren niet meer naar de kerk ging. Maar eens per jaar trok ze naar Marienthal. En ze kreeg de genade om bij vol bewustzijn vrede te sluiten met God en de sacramenten der sterfenden te ontvangen.

Maria zal ook ons de overwinning schenken. Ik weet niet, hoe lang de strijd nog voortduurt. Ik weet niet wat we nog te wachten hebben. God alleen weet of de eigenlijke beproeving niet nog moet komen. Dat is heel goed mogelijk, dat is zelfs waarschijnlijk. Maar als we ons aan Maria houden, zullen we de overwinning behalen.

In 1571 behaalde de geallieerde christelijke vloot de overwinning in de slag bij Lepanto, de grote zeeslag tegen de Turken, die bittere vijanden van het christelijk Avondland. Die overwinning werd toegeschreven aan de voorspraak van Maria door het Mariagebed, de rozenkrans. En de heilige Paus Pius V stelde het dankfeest »Maria van de Overwinning« in. Daarna gold dit feest nog voor veel andere overwinningen die door de voorspraak van Maria werden behaald.

In 1920 stonden de bolsjewistische legers voor Warschau. In die grote nood herinnerde Polen zich dat koning Casimir het in de 17e eeuw aan de Maagd Maria had toegewijd. Er ontstond een storm van gebed. Op de 15e augustus werd de eerste overwinning behaald aan de Weichsel; op

de octaafdag was er geen bolsjewistisch soldaat meer op Poolse bodem.

Laten we ons houden aan Maria, de zegerierende Maagd, die alle ketterijen heeft overwonnen. Dan zullen we er ook zeker van zijn dat de tegenwoordige toestand van verwarring en onzekerheid niet blijvend is. De ommekeer zal plaatshebben, zodra wij genoeg gebeden hebben, zodra wij Maria met een brandende en geestdriftige liefde vereren. Als wij waardig zijn om haar te prijzen, dan zal zij ons door haar voorspraak bij de Heer de overwinning schenken.

In 1906 vond er een uitbarsting plaats van de Vesuvius. Gloeiende lava-massa's stroomden de helling af naar het dorp Torre-Annunziata. Toen ging de pastoor met het Mariabeeld de lavastroom tegemoet en bad: »Maria, help U zelf en ons! Als Gij ons niet helpt, dan moet Uw beeld verbranden met ons, onze huizen en onze parochie!« Als door een bovenaardse kracht tegengehouden stroomde de lava-massa rechts en links langs het dorp in de zee.

Dierbare christenen, ook wij moeten met alle kracht tegen de stroom van ongeloof en ketterijen ingaan. Dan zal Maria ook met ons de zege behalen en het bevrijde christenvolk eens eenstemmig jubelen: »Verheug U, Maagd Maria, want Gij alleen hebt alle ketterijen over heel de wereld overwonnen.« Amen.

Lijst van de Priesters van de Priesterbroederschap naar land

Mutterhaus

Priorat St. Niklaus von Flüe
Solothurnerstr. 35
CH - 4613 Rickenbach

062 / 46 18 18

S. E. Erzbischof Marcel Lefebvre, Generaloberer
Abbé Patrice Laroche, Generalsekretär
Abbé Bernard Fellay, Generalökonom

Seminarien

Séminaire International Saint Pie X

026 / 6 29 27

Ecône

6 23 08

CH – 1908 **Riddes**

Abbé Bernard Tissier de Mallerais, Regens

Abbé Jean-Paul André, Subregens

R. P. Ludovic-Marie Barrielle, Spiritual

R. P. Joseph Le Boulch

Abbé Giulio-Maria Tam

Abbé François Pozzetto

Abbé Jean-Marc Rulleau

Saint Thomas Aquinas Seminary

203 / 431 02 01

209 Tackora Trail

USA – **Ridgefield**, Connecticut 06877

Abbé Donald Sanborn, Regens

Abbé Richard Williamson, Subregens

Abbé William Jenkins, Professor

Abbé Roger Petit, Professor

Abbé Joseph Collins, Professor

Abbé Martin Skierka, Studierender

Abbé Thomas Zapp, Studierender

Priesterseminar Herz Jesu

09451 / 12 25

Zaitzkofen

09451 / 19 59

8306 **Schierling**

Abbé Josef Bisig, Regens

Abbé Gabriel Baumann, Subregens

Abbé Markus Keller

Abbé Albert Lehnen

Abbé Gérard Mura

Seminar St. Pius X., **Albano**

Fraternità San Pio X

Via Trilussa 35

I – 00041 **Albano-Laziale** (Roma)

(Abbé Emmanuel du Chalard, Hausoberer) (s. S. 32)

Seminario Nuestra Señora Corredentora

c. d. 23

1746 **Francisco Alvarez**, Argentinien

Abbé Andrés Morello,

Abbé Luis-Maria Canale

Abbé Alfonso de Galarreta

Distrikte

Deutschland

Sitz des Distriktoberen:

Priorat St. Maria zu den Engeln
Julius-Kiefer-Straße 11
6600 **Saarbrücken**

0681 / 85 45 88

Abbé Franz Schmidberger, Distriktsobere
Abbé Martin Reinecke

Priorat St. Pius X.
Schmellerstr. 18 Rgb.
8000 **München**

089 / 77 87 95

089 / 68 72 46

Abbé Wolfgang Göttler

Priorat St. Bonifatius
Bottroper Str. 295
4300 **Essen-Bergeborbeck**

0201 / 66 49 22

Abbé Franz Prosinger

Priorat St. Athanasius
Dornbirnerstr. 3
7000 **Stuttgart-Feuerbach**

0711 / 88 03 87

Abbé Paul Natterer

St. Johannes Bosco-Gymnasium
Korbacherstr. 89
5790 **Brilon-Wald**

02961 / 6445

Abbé Philippe François

Priorat St. Josef
Litscherweg 2
7770 **Überlingen**

07551 / 22 66

P. Benedikt Uliczka

England

Sitz des Distriktoberen:

St. Michael's House
Andover Road
Highclere
GB – **Newbury, Berks RG15 9QU**

0635 / 25 32 09

Abbé Edward Black, Distriktsobere
Abbé Roland Gierak
Abbé John Francis Emerson

St. Mary's House
157 Keighley Road
GB – Cowling, nr. Keighley, W. Yorkshire
R. P. Thomas Glover
0535 / 35 110

Frankreich

Sitz des Distriktsoberen:
Prieuré St Pie X
36, rue des Carrières
F – 92150 Suresnes
(1) 506 10 68
772 25 26

Abbé Paul Aulagnier, Distriktsobere
Abbé Patrick Groche, Ökonom
Abbé Denis Coiffet

Prieuré Notre Dame du Pointet
Brout-Vernet
F – 03110 Escurolles
(70) 58 21 01

Abbé Christian Laffargue, Prior
Abbé Alain Delagneau

Prieuré Ste Geneviève
10, rue d'Edimbourg
F – 75008 Paris
(1) 294 22 49

Abbé Alain Lorans, Prior
Abbé Dominique Mihailovic
Abbé Michel Simoulin
Abbé Jean-Luc Veuillez

Institut Universitaire St Pie X
21, rue du Cherche-Midi
F – 75006 Paris
(1) 222 00 26

(Abbé Alain Lorans)
(Abbé Dominique Mihailovic)

Prieuré Ste Anne
Lanvallay
F – 22100 Dinan

Abbé Jacques Berrou, Prior
Abbé Guillaume Devillers

Prieuré Saint Jean
16, rue des Abattoirs
F – 78200 Mantes-La-Jolie
(3) 643 58 07

Abbé Jean Pierre Boubée, Prior
Abbé Philippe Le Pivain

- Prieuré St François Régis (77) 56 74 30
31, rue Holtzer
F – 42240 **Unieux**
Abbé Dominique Lagneau, Prior
Abbé François Fernandez
- Prieuré St. Herménégilde (80) 90 85 45
F – 21320 **Pouilly-en-Auxois**
Abbé Jacques Emily
- Prieuré Notre Dame de la Mongie (57) 84 41 86
Château »Pommier«
Verac
F – 33240 Saint-André-de-Cubzac
Abbé Louis-Paul Dubroeuq, Prior
Abbé Gérard Herrbach
- Prieuré Sainte Croix (20) 31 95 22
50, route de la Gare
F – 59170 **Croix**
Abbé Bruno Duthilleul, Prior
Abbé Philippe Peignot
- Chapelle Notre Dame de l'Assomption (91) 47 22 88
14 bis, rue Lodi 68 00 84
F – 13006 **Marseille**
Abbé Georges Maurel
- Prieuré St Dominique (68) 24 70 35
La Clarté Dieu, rue de l'Etang
F – 11270 **Fanjeaux**
Abbé Christophe Lambadarios
- Prieuré St Bernard (54) 23 21 53
Vievy-le-Raye
F – 41290 Oucques
Abbé Pierre Buron
- Prieuré St Irénée (7) 861 34 18
68 bis, rue de Marseille
F – 69000 **Lyon**
Abbé Michel Bourdon
- Prieuré Saint Louis (40) 29 48 70
25, rue François-Bruneau
F – 44000 **Nantes**
Abbé Didier Bonnetterre

Ecole St Michel (54) 36 58 55
Surins-Niherne
F – 36250 St Maur

Abbé Pierre-Marie Laurençon, Direktor
Abbé Philippe Laguérie

Noviziat der Brüder:

Prieuré St Joseph
et
Ecole l'Etoile du Matin (87) 06 53 90
Eguelshardt
F – 57230 Bitche

Abbé Jacques Laguérie, Direktor
Abbé Josef Entsfellner
Abbé Bernhard Schübel

Ecole St Joseph des Carmes (68) 76 25 40
F – 11290 **Montréal**

Abbé François Pivert, Direktor
Abbé Emmanuel Berger

Noviziat der Schwestern:

Abbaye St Michel (Mère Marie Gabriel) (54) 38 00 18
Saint Michel en Brenne
F – 36290 Mézières-en-Brenne

Schweiz

Sitz des Distriktsoberen:

Prieuré Saint Pie X 037 / 24 20 28
7, Route de Cormanon
Ch- 1752 **Villars-sur-Glane**

Abbé Denis Roch, Distriktsoberer

Prieuré St François de Sales 022 / 93 42 11
23, rue Gaudy-le-Fort
CH – 1213 **Onex** Genève

Abbé Aurèle Maillard, Prior
Abbé Daniel Maret

Institut St. Karl Borromäus 071 / 78 27 26
CH – 9463 **Oberriet**

Abbé Alois Kocher, Prior
Abbé Thomas Bernhard

USA

Distrikt Osten-Norden

Sitz des Distriktsoberen:

The Society of St. Pius X
8, Pond Place

(516) 679 95 95
922 54 30

USA – **Oyster Bay Cove**, N. Y. 11771

Abbé Clarence Kelly, Distriktsobere
Abbé Daniel Dolan
Abbé Anthony Cekada
Abbé Eugene Berry

Distrikt Süden-Westen

Sitz des Distriktsoberen:

Society of St. Pius X
Post Office Box 1187

(713) 337 25 08

USA – **Dickinson**, Texas 77539

Abbé Hector Bolduc, Distriktsobere

St. Pius X Chapel

110 W. Latimer Avenue

(408) 374 42 14

USA – **Campbell**, California 95008

Abbé Gregory Post

Our Lady of Sorrows

Society of St. Pius X

750 Baseline Road

(602) 268 76 73

USA – **Phoenix**, Arizona 85040

Abbé Terence Finnegan

Jesus and Mary Roman Catholic Chapel

The Society of St. Pius X

P. O. Box 1905

1401 W. Yandell Dr.

(915) 544 73 85

USA – **El Paso**, Texas 79902

Abbé Régis Babinet, Prior
Abbé Jean-Luc Lafitte

Immaculate Conception Priory

619 East Fourth Avenue

P. O. Box 206

Post Falls, Idaho 83854

Abbé Douglas Laudenschlager

Argentinien – Südamerika

Sitz des Distriktoberen:

Fraternidad San Pio X

Venezuela 1318

1095 **Buenos Aires / Argentina**

Abbé Jean-Michel Faure, Distriktoberer

Abbé Antonio Mathet

Abbé Edgardo Albamonte

Autonome Häuser

Osterreich

Priorat St. Klemens Maria Hofbauer

0222 / 87 12 06

Fockygasse 13

A – 1120 **Wien**

Abbé Georg Pfluger, Prior

Abbé Johannes von Walderdorff

Australien

Domus Dei

(2) 569 68 08

St. Pius Gate

155 Trafalgar Street

Stanmore NSW 2048

Abbé Gerard Hogan, Prior

Abbé François Laisney

Belgien

(02) 512 09 44

Prieuré du Christ-Roi

37, rue de la Concorde

B – 1050 **Bruxelles**

Abbé Jean-Yves Cottard, Prior

Abbé Paul Ricquier

(65) 45 79 22

Carmel du Sacré-Coeur

16, rue des Wagnons

B – 7380 **Quiévrain**

Abbé Bruno Ravilly

Priorat St. Maria zu den Engeln, **6600 Saarbrücken**, Julius Kieferstr. 11, tel. 0681/854588
Zondags 8.00 uur en 9.30 uur
Dinsdags en vrijdags 17.45 uur; op de andere weekdays om 7.00 uur

Priorat St. Bonifatius, **4300 Essen-Bergeborbeck**, Bottropstr. 295, tel. 0201/664922
Zondags 8.00 uur en 9.30 uur
Dinsdags en vrijdag om 18.00 uur, op de andere weekdays om 7.00 uur

St. Maria Regina Cistercii, **4150 Krefeld-Fischeln**, Wimmersweg 6, tel. 02151/302811
Zondags 16.00 uur

Zwitserland

Internationaal Priesterseminarie St. Pius X, CH-1908 **Ecône-Riddes**, tel. 026/62927 en 62308
Zondags 7.15 uur, 9.00 uur, 10.00 uur
Door de week 7.15 uur, 17.30 uur

Priorat St. Niklaus von Flüe, CH-4613 **Rickenbach** (SO), tel. 062/461818
Zondags 18.00 uur
Door de week 7.15 uur

Bijzondere data's

29-6-1983: Priesterwijdingen in Ecône.

4-7-1983: 19.00 u., klokkenwijding in Priorij St. Bonifatius te Essen door Mgr. Marcel Lefebvre.

11-9-1983: Inwijding van het Don-Bosco internaat Schloß Crassenstein Diestede, door Mgr. Marcel Lefebvre.

Boeken

De volgende boeken en brochures zijn voor onze vrienden en weldoeners beschikbaar tegen **vrijwillige bijdragen**:

Kompendium der christlichen Lehre, door Zijn Heiligheid Paus Pius X voor de diocesen van de provincie Rome. Duitse vert. Wien 1981, 496 bldz., geheel linnen.

Erzbischof Lefebvre und das Heilige Offizium 28-1-'78 – 29-1-'79. Het proces tegen Aartsbisschop Lefebvre voor de Congregatie van het Geloof. Briefwisseling en protocol van de zittingen. Duitse vertaling Wenen '81, 103 bldz.

Aartsbisschop Marcel Lefebvre, **Ein Bischof spricht**. Geschriften en redevoeringen. Duitse vertaling Wien 1976, 288 bldz.

Aartsbisschop Marcel Lefebvre, **Ich klage das Konzil an**, Duitse vertaling Martigny 1977, 104 bldz.

Aartsbisschop Marcel Lefebvre, **Die Luthermesse**, voordracht, 24 bldz.

Aartsbisschop Marcel Lefebvre, **Satans Meisterstück**, voordracht, 50 bldz.

Ecône; Offene Türen, 53 bldz.

P. Didier Bonnetterre, **Die liturgische Bewegung von Dom Guéranger bis Annibale Bugnini** oder das trojanische Pferd in der Stadt Gottes, Duitse vertaling Wien 1981, 216 bldz.

P. Franz Schmidberger, **Die Gegenreformation des 20. Jahrhunderts**, twee voordrachten, 1981, 32 bldz.

Prof. Dr. Georg May, **Wo stehen wir?**, 1980, 64 bldz.

Schrijf voor Uw bestellingen naar ons »Priorat St. Maria zu den Engeln«, Julius-Kieferstr. 11, 6600 Saarbrücken.

In het Nederlands

St. Josephsbode, nr. 4 en 5.

»15 Jaar na Vaticanum II«, geschreven door Z.E. Aartsbischop Lefebvre.

Deze zijn te verkrijgen bij de familie Hamer te Maastricht, Tel. 043/12539.

Uitgever: Priesterbroederschap St. Pius X.

Verantwoording: Pater Franz Schmidberger, St. Maria zu den Engeln, 6600 Saarbrücken, Julius Kieferstr. 11, tel. 09-49-681/854588.

Giften in Nederland: Priesterbroederschap St. Pius X., rekening nummer 42.10.40.203, postgironr. 135646 Amrobank Amsterdam.